

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 480/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. E. J., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23 C 139/2008 z 15. júna 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 84/2011 z 26. septembra 2011 a uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23 C 139/2008 z 29. novembra 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co/18/2012 z 31. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. E. J. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. E. J. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 C 139/2008 z 15. júna 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 84/2011 z 26. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 23 C 139/2008 z 29. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co/18/2012 z 31. januára 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom z 29. januára 2010 zamietol návrh navrhovateľa (R. J.), ktorým sa domáhal určenia podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu sťažovateľky. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky uznesením sp. zn. 6 Co 163/2010 z 28. mája 2010 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci okresný súd rozsudkom 15. júna 2011 návrhu navrhovateľa vyhovel. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom v celom rozsahu potvrdil rozsudok okresného súdu z 26. septembra 2011. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 25. októbra 2011.

Následne okresný súd uznesením rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 16 973,93 €. Krajský súd odvolanie sťažovateľky odmietol, pretože bolo podané oneskorene. Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 12. marca 2012.

Sťažovateľka podala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet zo 4. mája 2012 na podanie mimoriadneho dovolania proti namietaným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu a uzneseniam okresného súdu a krajského súdu, ktorý Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) odložila písomnosťou č. k. Kc 194/12-7 z 3. júla 2012 ako nedôvodný. Táto písomnosť bola sťažovateľke doručená 11. júla 2012

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že svojou sťažnosťou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru uvedenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, pretože podľa jej názoru boli nedostatočne odôvodnené, a v závere navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietanými rozsudkami a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu porušené boli. Okrem toho žiada uvedené rozhodnutia zrušiť a domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Ústavný súd z príloh k sťažnosti zistil, že rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu sa stali právoplatnými 25. októbra 2011 a uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 12. marca 2012, teda v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, ktorá bola doručená ústavnému súdu až 10. septembra 2012.

V súvislosti s posudzovaním otázky, či sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, resp. uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, nebola podaná oneskorene, považuje ústavný súd za potrebné poukázať v danom prípade aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (podľa § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) nemožno považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, IV. ÚS 200/05 a I. ÚS 466/2011 a iné). Z uvedeného dôvodu bol pre

posúdenie otázky, či bola sťažnosť podaná pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, relevantný termín nadobudnutia právoplatnosti týchto rozhodnutí.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012